

FINS QUE LA MORT ENS SEPARI... O NO

Durant molts segles, la dona va ser educada únicament i exclusiva per al matrimoni. La dot amb les quals es presentaven no només era una assegurança per al futur sinó que, depenent del cas, podia esdevenir el capital inicial del desenvolupament empresarial del marit.

→ Casar-se i procrear, dos dels objectius principals de les dones al llarg de molts segles. Matrimoni begurenc de finals del segle XIX.
(AIAB. Fons Ajuntament de Begur)

→ Retrat fet a Cuba del matrimoni format per l'indià Francesc Mascort i MARIA MARQUÈS, amb el seu fill Elio. Ell, de 34 anys, li doblava l'edat a ella.
(© AIAB. Imatge cedida per la família Mascort)

MATRIMONI A LA BEGURENCA

— Begur també compta amb nombrosos exemples de matrimonis de conveniència. És el cas de l'indià Bonaventura Caner Bataller, begurenc casat el 1865 amb **MARIA FORGAS PUIG**. La núvia era dos anys més gran —situació inusual—, però el fet de pertànyer a una família d'industrials surers, vinculats també a la política, la feia un bon partit. Un altre indià begurenc, Pere Roger —tabaquer enriquit a Santiago de las Vegas— es casava el 1867 amb **JOSEFA BARCELÓ MAURI**, 22 anys més jove que ell; l'aportació de la núvia al matrimoni, a banda dels béns personals, va ser de 1.000 lliures en moneda barcelonesa.

→ Antic monument a Antoni López, al capdavant de Via Laietana. Barcelona.

UN MATRIMONI DE PROFIT

— Es pot afirmar que les dones de classe alta tingueren un paper crucial en la formació de la societat colonial indiana. Bon exemple n'és el del potentat marquès de Comillas, Antonio López {1817-1883}, casat l'any 1848 amb **LLUÏSA BRU**, filla d'Andreu Bru, enriquit a Santiago de Cuba. Lluïsa aportà al matrimoni una dot de 45.000 pessetes de l'època, que López, juntament amb 100.000 pessetes aportades directament pel sogre, no va trigar a invertir a les seves iniciatives empresarials cubanes. Tot plegat va permetre la formació d'un vast imperi, especialment la fundació d'una famosa naviliera.

“Sin embargo, mamá no fue dichosa con él; acaso porque no puede haber dicha en una unión forzosa, acaso porque siendo demasiado joven y mi padre más maduro, no pudieron tener simpatías.”

Epistolari de Gertrudis Gómez de Avellaneda {1814-1873}

→ Begurencs anant a casori.
(© AIAB. Fons Ajuntament de Begur)

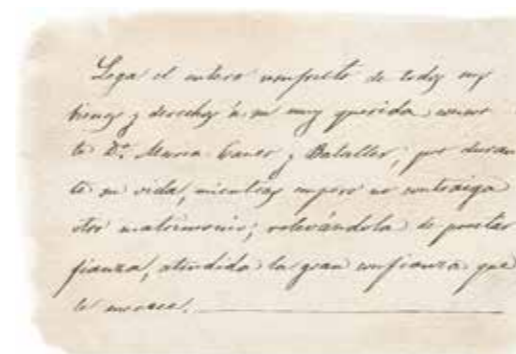
LA CIRERETA DEL PASTÍS

— En tornar a casa, després d'anys d'absència, molts indians decidien casar-se per arrodonar l'estatus social aconseguit. En el cas de Begur, trobem que la majoria de jovesafortunades tenen dues característiques en comú: ser de la mateixa família que el nuvi —solució que preservava la integritat del patrimoni familiar— i tenir molts menys anys. Els exemples són nombrosos: Francesc Puig Civils, de 40 anys, es casà amb la seva neboda, **MARIA LLUÏSA MATÓ PUIG**, de 17 anys, i l'ancià Francesc Puig Ferriol desposà la seva neboda, **NARCISA FORGAS FERRIOL**, de només 19 anys.

→ Retrat d'EMÍLIA CANER Vilallonga, ja gran, que l'any 1879 es casà amb l'indià Bonaventura Caner Bataller, trenta anys més gran que ella.
(AIAB. Fons Família Caner)
Autor » Desconegut

→ Clàusula del testament de Vicenç Ferrer i Bataller, el 15 de març de 1880.
(© AIAB. Fons Ajuntament de Begur)

MEVA FINS A L'ETERNITAT...

— L'indià exigia de l'esposa fidelitat eterna, fet que queda establert en els testaments. Si la dona volia continuar gaudint de l'herència del marit, s'havia de mantenir vídua: un altre matrimoni suposaria la pèrdua de la fortuna del marit mort.